

## HỒI 156

## Phương Ngoại Cao Nhân

Tiếng tụng kinh chậm chậm như từ một nơi nào đó trong hư vô truyền lại, vang khắp đại điện.

Ba người như vào chốn không người, nhảy lên căn lầu đặt chiếc chuông nặng gần nghìn cân, phục người xuống quan sát.

Các kiến trúc trong Tịnh Niệm Thiền Tông đều được sắp xếp theo thứ tự từ ngoài cửa vào, lấy đồng điện làm trung tâm, quy mô nguyên chỉnh thống nhất. Ngoại trừ đồng điện ra, tất cả các kiến trúc khác đều lợp ngói lưu ly ngũ sắc, sáng bóng như mới, không biết là do các hòa thượng trong tự thường xuyên quét dọn hay là chất ngói vốn đã như vậy. Đặc biệt là màu lam khổng tước vô cùng rực rỡ chói mắt, có thể tưởng tượng ra cảnh tượng rực rỡ huy hoàng của nơi này dưới ánh mặt trời thế nào.

Lầu chuông mà bọn gã đang ẩn thân nằm giữa một gian chủ điện và đồng điện, nhưng khoảng cách thì rất khác biệt, một gần một xa, hình thành nên một bình đài có đá trắng xếp xung quanh rộng cả trăm trượng.

Ở giữa quảng trường đá trắng có cung phụng một bức tượng đồng của Văn Thù Bồ Tát, cuối trên Kim Mao Sư, cao tới hai trượng hơn, bên cạnh án còn có Dược Sư, Thích Già, Di Đà tam thế phật sơn son thếp vàng, rất khó khí thế, nhưng cũng lại khiến người ta cảm thấy có gì đó không giống như tự viện thông thường lắm.

Chung quanh mép bình đài đá trắng, ngoại trừ bốn bậc cấp bằng đá để lên xuống ra, có đặt năm trăm bức tượng La Hán bằng đồng vàng, thần tình tư thái mỗi bức một khác, nhưng bất luận là đang ngẩng mặt nhìn lên hay cúi mắt nhìn xuống đều sống động như thật, không khác người thật là mấy.

Những kiến trúc khác đều xây dọc theo trục của chủ điện, phân bố ra tám hướng, phân cách bằng những con đường nhỏ rợp bóng cây, tạo nên một khí thế thần thánh trang nghiêm của phật môn thánh địa.

Trước khán thờ Văn Thù Bồ Tát trên quảng trường đá trắng có một lư hương lớn, khói bay nghi ngút mù mịt cả không gian, khiến tâm thần ba người cũng bất giác an tịnh, cảm nhận được không khí xuất thế của nơi này.

Từ Tử Lăng dõi mắt nhìn xuống thạch cấp chạy xuống chân núi, thấp giọng nói: “Tám trăm linh tám bậc, thật là khéo”.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn thì tập trung ánh mắt vào tòa đồng điện đóng kín cửa, nghiên cứu đối sách.

Tiếng tụng kinh từ trong đại điện phía sau đồng điện mười trượng truyền ra, khắp nơi trong tự không có một bóng người, cảnh tượng đầy vẻ cao thâm mịt mịt, khiến người ta không dám khinh cử vọng động.

Kỳ quái nhất là ngoại trừ bốn phía quảng trường đá trắng đằng trước đồng điện và trong phật khán có ánh đèn ánh nến ra, thì cả bên trong tòa điện đường đang có tiếng tụng kinh cũng đều tối đen như mực, khiến ba người đều hiểu nếu bước lên quảng trường đá trắng thì sẽ lập tức trở thành mục tiêu vô cùng rõ rệt.

Có điều đêm nay trăng sáng chiếu rọi làm ngôi lưu ly ngũ sắc rực rỡ lạ thường, những cây cổ thụ lớn bên đường rủ bóng xuống đất, càng làm tăng thêm sự huyền bí cao thâm.

Khấu Trọng thò đầu ra ngoài để nhìn xuống, rồi thấp giọng nói: “Rốt cuộc là có gì không ổn vậy? Tại sao ta lại cảm thấy run run nhỉ?”.

Từ Tử Lăng ở bên cạnh mỉm cười nói: “Cái này gọi là có tật giật mình, người hiểu không?”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Đích thực là ta có tật, nhưng ta tuyệt đối không giật mình. Loại dị bảo lưu truyền thiên cổ giống như Hòa Thị Bích căn bản không thuộc về sở hữu của ai cả, chỉ có người có đức mới đáng giữ nó mà thôi. Đương nhiên! Ai có đức ai không điều này không người nào có thể xác định được, vì vậy hiện giờ chỉ có thể xem vận khí ai cao hơn, quyền đầu ai cứng hơn mà thôi”.

Hai mắt Bạt Phong Hàn sáng rực lên, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín của đồng điện, chau mày nói: “Toàn đồng điện này không có lấy một cánh cửa sổ, trên nóc chỉ có một lỗ thông khí bằng bốn nắm tay, nếu Liễu Không đại sư đích thân ngồi bên trong canh giữ bảo vật, thêm vào không quên chốt chặt cửa chính, vậy thì chúng ta muốn không đau đầu cũng khó đấy”.

Khấu Trọng dịch người lại gần, vỗ nhẹ lên vai y như bằng hữu lâu năm, nheo nheo mắt đắc ý nói: “Ta đảm bảo chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra, trừ phi là lão muốn thử mùi vị tẩu hỏa nhập ma xem thế nào. Đối với loại trọc đầu khổ tu nhiều năm này tọa thiền cũng giống như nữ nhân với kẻ háo sắc vậy, thiếu một ngày cũng không thể nào chịu nổi”.

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: “Ta nghe Phật gia hay nói ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Đảm bảo này của ngươi chắc cũng không được quá nửa đâu”.

Khấu Trọng hơi ngạc nhiên nói: “Đành hy vọng Liễu Không không phải loại hòa thượng vĩ đại đó vậy. Thế nào? Chúng ta xuống thử một phen chứ?”.

Bạt Phong Hàn trầm ngâm giây lát, đoạn nhìn sang phía Từ Tử Lăng hỏi: “Lăng thiếu gia có ý kiến gì không?”.

Khấu Trọng đương nhiên không ngạc nhiên tại sao Bạt Phong Hàn phải hỏi ý kiến Từ Tử Lăng trước, bởi vì cả gã lẫn y đều hết sức tôn trọng và khâm phục thứ “cảm ứng” kỳ lạ bất thường của Từ Tử Lăng.

Ánh mắt Từ Tử Lăng dịch dần lên bầu trời đêm, lơ đãng nói: “Hai người có để ý đến cách niệm kinh của bọn họ không? Những hòa thượng ở đây niệm một mạch cả đoạn kinh văn, vì thế niệm kinh như là thổ nạp hồ hấp vậy, thêm vào bọn họ lại chia làm hai tổ, một tổ niệm dứt, tổ kia lại tiếp tục không để gián đoạn, thế nên nghe như lưu thủy hành vân không hề ngừng ngắt, nghe vừa hay lại vừa là một cách luyện công rất tốt”.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng nghe mà tròn mắt ngạc nhiên nhìn nhau. Thực sự thì sau khi hai người bọn họ vào chùa, tinh thần đều để trên Hòa Thị Bích cả, chỉ nghe hai ba câu kinh rồi coi như gió thoảng bên tai, không để ý đến nữa.

Bạt Phong Hàn động dung nói: “Nếu lấy độ dài của kinh văn để làm tiêu chuẩn đo thời gian thổ nạp chân khí, vậy thì hòa thượng ở đây không phải đều là cao thủ nội công phi phạm hay sao? Nghe tiếng niệm kinh thì mỗi tổ cũng phải hơn trăm người là ít đó”.

Khấu Trọng biến sắc thốt lên: “Hai trăm hòa thượng võ công cao cường, thêm vào Tứ Đại Kim Cang hộ tự, một Liễu Không Thiền Chủ tu luyện Bế Khấu Thiền, mẹ của tôi ơi!”.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Vì vậy chúng ta ngàn vạn lần không thể khinh cử vọng động, nếu làm kinh động tới bọn họ, ba chúng ta sẽ phải ở lại đây làm hòa thượng cũng không chừng. Ta thì không vấn đề gì, nhưng chỉ sợ hai người chịu không nổi thôi”.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi, chán nản nói: “Lẽ nào cứ tay không trở về như vậy?”.

Từ Tử Lăng nói: “Gặp khó thoát lui đâu phải hành vi của đại trượng phu, cái này gọi là tặc cũng có tặc đạo. Có điều thiền viện này có vẻ rất không bình thường, Sư Phi Huyền đã dám ký thác bảo vật có liên quan đến vận mệnh thiên hạ cho họ, tự nhiên cũng có lòng tin bọn họ có năng lực bảo vệ nó, không để bất cứ ai tiến vào đồng điện trộm báu”.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đưa mắt nhìn về phía đồng điện, đều cảm thấy lấy làm đau đầu. Tất cả mọi thứ trong ngôi tự viện này đều bí hiểm và lạ lùng.

Khấu Trọng hít sâu một hơi: “Có khi nào lúc chúng ta đẩy cửa ra thì chuông báo động sẽ kêu vang không? Đó chỉ là trò vật nhưng lại rất hiệu quả, lại cũng vô phương hóa giải nữa”.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: “Đây đúng là một cách chống trộm rất thông minh, chỉ cần bên trong cửa treo một cái chuông, khi chúng ta đẩy cánh cửa đồng nặng gần ngàn cân đó ra, không trúng kế mới là lạ đấy”.

“Đinh! Đinh! Đinh!”.

Ba tiếng chuông báo hiệu bài tụng kinh văn khóa đã kết thúc, tiếng niệm kinh lập tức dừng bật.

Cả ngôi tự viện tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng trùng kêu chít chít tràn ngập cả không gian đỉnh núi.

Từ Tử Lăng dịch người lên trước, cùng với Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn thò đầu ra ngoài quan sát.

Bạt Phong Hàn thấp giọng nói: “Có người ra kia!”.

Từng hòa thượng nối tiếp nhau đi ra từ gian đại điện phía sau đồng điện, hai tay chấp trước ngực.

Khấu Trọng cười cười nói: “Niệm kinh lâu như vậy, bây giờ nhất định là đi nhà xí tập thể rồi đi ngủ. Hà, nếu hơn hai trăm hòa thượng cùng tập trung ở nhà xí, nhất định là phải đợi tới không nhìn được mà... hà hà...”.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đều phì cười. Tiếp đó cả ba cùng lúc biến sắc.

Chỉ thấy đoàn hòa thượng dài như trường xà trận không những không tản ra, mà còn đi thẳng về phía bình đài đá trắng dưới sự dẫn đầu của một vị hòa thượng thể hình cao lớn, không vận áo xám giống các vị hòa thượng khác mà mặc tăng bào màu xanh lam.

Ngoại trừ vị hòa thượng lam bào tay cầm thiền trượng nặng hơn trăm cân ra, những người khác đều đeo phật châu ở tay, mắt nhìn thẳng, bảo tướng trang nghiêm, nhưng không ai vì tầm nhìn bị thu hẹp hết mức mà vấp ngã.

Khấu Trọng lẩm bẩm nói: “Nhà xí chắc không phải ở hướng này đấy chứ?”.

Bạt Phong Hàn suy đoán: “Có lẽ là thói quen trong tự, sau khi tụng hết văn khóa, toàn thể lũ đầu trọc đó sẽ ra đây tập trung nghe thị huấn rồi mới giải tán”.

Từ Tử Lãng thấy mười hòa thượng đi đầu đã tiến vào bình đài trước mặt, bất giác liền thụt đầu vào một chút, chỉ ghéech mắt lên cao quá lan can lầu chuông một chút, khẽ lẩm bẩm nói: “Hy vọng là vậy”.

Ba người bắt lục nhìn hai trăm ba mươi hai hòa thượng già trẻ xếp thành mười hàng ngay ngắn trước khoảng không gian rộng giữa lầu chuông và tượng Văn Thù Bồ Tát, mặt hướng về khán thờ. Nhân số tuy đông, nhưng không hề nghe thấy một tiếng động, cả tiếng thở cũng rất khẽ.

Ngoại trừ hòa thượng thân hình khôi vĩ đi đầu ra, còn có ba hòa thượng khác cũng mặc tăng bào lam, hình tướng kỳ dị, cùng với y đứng phân làm bốn góc, làm ba người bọn Khấu Trọng vừa nhìn cũng đoán ra đây chính là Tứ Đại Kim Cang hộ pháp của Tịnh Niệm Thiền Viện.

Ba người từ trên cao nhìn xuống, trong lòng đều thâm rung động, thâm nhủ nếu đám hòa thượng này tổ chức thành một đội tăng binh, nhất định có thể tung hoành ngang dọc trên chiến trường như chỗ không người. Cũng may là tất cả đều quay lưng về phía bọn họ, nên trong lòng cũng dễ chịu được phần nào.

Khấu Trọng lẩm bẩm nói: “Nhất định là đang đợi lão già Liễu Không ra giáo huấn, thì ra Bế Khấu Thiền chỉ dùng để lừa tiền hương hỏa thôi”.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lãng đều cố nhịn không dám bật cười thành tiếng.

“Kẹt... kẹt...”.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của ba người, hai cánh cửa cao gần một trượng của đồng điện tự động mở ra, lộ ra không gian đen ngòm bên trong, cả ba đều không khỏi thở phào, thâm nhủ thì ra bên trong đúng là có người thật.

Trừ phi cửa điện làm bằng gỗ hoặc rỗng ruột, bằng không cả ba đều tự biết mình không có công lực đẩy nó ra dễ dàng như vậy. Còn người vừa đẩy cửa ra kia hiển nhiên là

chỉ dùng nội kinh đẩy một cái đã làm cánh cửa bật mở, riêng công lực này đã đạt tới mức kinh thể hải tặc rồi. Cả bọn tuy biết Liễu Không là cao thủ, nhưng tuyệt đối không ngờ lão là cao thủ tuyệt đỉnh cỡ Ninh Đạo Kỳ hay Chúc Ngọc Nghiên.

Chúng tăng đồng thanh niệm Phật hiệu, làm cả ba giạt mình đánh thót, hiểu ra cảm giác sợ bóng sợ gió là thế nào.

Một hòa thượng cao to tuần tú ung dung bước ra từ trong đồng điện, đứng trên thạch cấp.

Chúng tăng dưới sự dẫn đầu của Tứ Đại Kim Cương cùng chấp tay thi lễ.

Ba người đầu ngờ Liễu Không Đại Sư thiền chủ của Tịnh Niệm Thiền Viện, không phải là một lão hòa thượng mặt mày nhăn nhéo, mà lại tuần tú trẻ tuổi nhường này, nhìn ngang nhìn dọc cũng quyết chẳng quá bốn mươi tuổi.

Thân hình y rất đều đặn, cử chỉ tiêu sái ung dung, sống mũi thẳng cao, theo nhân tướng học thì đây là một người rất có cá tính, môi trên khẽ vênh lên một chút càng làm tăng thêm một thứ mị lực mê người không thể nào hình dung, vừa làm gương mặt y thêm phần tuần tú. Cằm dưới của hòa thượng này rất rộng và dày, gương mặt tuần tú có một thứ khí chất siêu nhiên vượt trên tục thế, thần thái không vắn nhược nhưng cũng không vênh vào hung hăng, mà lại khiến cho người ta càng nhìn càng cảm thấy dễ chịu.

Làm người ta khó quên nhất chính là cặp mắt thâm sâu khó dò của y, khiến cho bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy không thể lường hết nông sâu, cũng không dám có ý khinh thường.

Liễu Không vận một bộ tăng bào màu vàng, bên ngoài khoác cà sa đỏ, càng thêm phần hiển lộ phong thái siêu nhiên như hạc giữa bầy gà.

Chính vào lúc này, một hộ pháp kim cương xướng lên, toàn bộ tăng nhân lập tức quay người, mặt hướng về lầu chuông cao hơn mười trượng, chấp tay thi lễ. Bọn Khấu Trọng lập tức giạt mình ngồi thụp xuống, đưa mắt nhìn nhau.

Không biết ở dưới có ai ở bên dưới niệm: “Phật môn tịnh địa, chỉ độ hữu duyên”.

Lời này vừa dứt, chúng tăng lập tức niệm kinh, tiếng mõ tiếng chuông vang lên liên miên theo một âm luật nhất định, cùng với tiếng tụng kinh lên bổng xuống trầm làm cả bầu trời đêm cũng tràn đầy vẻ từ hòa êm dịu.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi: "Có phải đã phát hiện chúng ta rồi không?".

Bạt Phong Hàn nói: "Chuyện này rất khó nói, biết đâu bọn chúng niệm một hồi rồi giải tán đi ngủ thì sao?".

Từ Tử Lăng dựa lưng vào thành lan can, lắc đầu nói: "Ta không có hy vọng lớn lắm. Hiện giờ chỉ có hai con đường để chọn, một là lập tức đào tẩu, quên chuyện trộm Hòa Thị Bích đi, hai là cứ ở đây chờ đến khi có hòa thượng lên đây gõ chuông".

Khấu Trọng nghiêng răng nói: "Bọn họ làm gì có lý do gì phát hiện được chúng ta chứ. Tiểu bạch diện hòa thượng võ công cao nhất thì ở trong đồng điện ấy mà nhập địa ngục rồi, bây giờ có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi, chúng ta cứ đợi bà nó thêm một lúc xem sao".

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói: "Võ công thượng thừa quan trọng nhất là biết tiến biết thoái. Ta tuy không biết nhiều về quy củ của các tự viện ở Trung nguyên, nhưng cũng chưa từng nghe qua đạo lý hòa thượng không hướng về phía bồ tát tụng kinh mà lại hướng về tháp chuông, rõ ràng là đám trọc này muốn tụng kinh siêu độ ba kẻ tội nghiệt đầy đầu như chúng ta trước khi động thủ đây mà. Chỉ một mình tên Liễu Không kia chúng ta đã khó thắng nổi rồi, nếu hai người còn không đi, thứ cho tiểu đệ đây không thể phụng bồi!".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Đi thì đi chứ! Làm gì mà phải nặng lời thế, còn sợ đêm nay ta chưa đủ thương tâm hay sao?".

Đúng lúc này, cả ba cùng lúc có cảm giác bất tường, đưa mắt nhìn về phía quả chuông lớn ở giữa.

"Boong!".

Trước khi chuông kêu lên, ba người đã kịp bịt chặt tai lại. Một hạt phật châu bắn trúng làm chuông kêu lên, rồi rơi xuống trước mặt ba người.

Cả ba cùng lúc biến sắc. Chỉ là một hạt phật châu, mà có thể khiến cả chiếc chuông to nặng cả ngàn cân rung động lớn như vậy, đây là loại thần công gì?

Tiếng y phục phát gió vang lên. Cả ba không nhận được, lại thò đầu nhìn xuống.

Đám hòa thượng bên dưới bao gồm cả Liễu Không đại sư và Tứ Đại Kim Cang đều đã quay người lại hướng mặt về phía đồng điện.

Cả ba đều dám chậm trễ, vội nhảy khỏi lầu chuông, hoảng hốt tháo chạy. Ba người trở lại đỉnh đồi lúc trước, nhìn về phía ngôi Tịnh Niệm Thiền Viện mà lòng vẫn chưa hết kinh hãi.

Bạt Phong Hàn thở dài nói: “Chẳng trách Sư Phi Huyền lại yên tâm để Hòa Thị Bích ở đây, không ngờ trên đời này lại có hòa thượng lợi hại như vậy”.

Khấu Trọng chán nản nói: “Vương Thế Sung thật biết giới thiệu, vậy mà còn bảo ta xông vào cướp bảo vật nữa, khi về nhất định phải tìm lão tính sổ mới được, ít nhất cũng phải đánh cho mấy cái vào mông... hà hà...”.

Bạt Phong Hàn phì cười nói: “May mà ngươi vẫn còn tâm tình nói đùa, cả đời này ta chưa từng thấy mình bất lực như vậy bao giờ, thật muốn cho một mối lửa thiêu rụi cả ngôi chùa quý đó đi quá!”.

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng đang nhếch mép cười, liền tán thưởng: “Tu dưỡng của Lăng thiếu gia thật cao thâm, bị một phen khiếp vía như vậy mà vẫn vui vẻ như tân nương mới về nhà chồng vậy”.

Bạt Phong Hàn không nhịn nổi bật cười nói: “Trong bụng ngươi tích đầy oán khí, lại tùy tiện tìm người khác để trút giận, còn nói huynh đệ gì nữa?”.

Khấu Trọng cười đến nổi thở hồng hộc, chỉ Từ Tử Lăng nói: “Nhìn dáng vẻ của hần không phải là rất vui, mà là vô cùng vui, cực kỳ vui mới đúng, lão Bạt huynh không thấy kỳ quái sao?”.

Từ Tử Lăng phì cười hỏi: “Lão tử vui vẻ cũng không được sao? Liên quan gì đến Khấu Trọng ngươi?”.

Lần này thì Bạt Phong Hàn cũng phải ngạc nhiên thốt: “Tử Lăng dường như có vẻ thật sự rất vui thì phải?”.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: “Bởi vì trò chơi trộm báu vật này mới chỉ bắt đầu, nên tâm tình ta mới đặc biệt vui vẻ, hai người hiểu chưa?”.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng thoáng ngây người, chỉ biết tròn mắt lên nhìn gã, không tìm ra lời nào để nói. Chỉ có kẻ điên mới nghĩ đến chuyện quay lại trộm bảo vật lần nữa.

Từ Tử Lăng lại nói: “Nhưng hai người phải hứa với ta một chuyện, đó là không được giết hại một hòa thượng nào trong tự”.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn càng thêm ngạc nhiên. Đám hòa thượng kia không giết hại bọn gã, thì đã phải thấp hương tạ ơn tổ tiên phù hộ rồi, làm gì có chuyện ngược đời như vậy.

Từ Tử Lăng hiền ngang đứng thẳng người dậy, đôi mắt nhìn về phía Tịnh Niệm Thiền Viện ở phía xa xa, ung dung nói: “Hòa Thị Bích đích thực ở bên trong đồng điện, ta cảm nhận được điều đó”.

Khấu Trọng không hiểu nói: “Ở trong đó thì sao chứ, cho dù người cho chúng ta đại khai sát giới, bọn ta cũng chẳng có chút cơ hội thành công đâu”.

Bạt Phong Hàn gật đầu đồng ý. Thực lực song phương cách nhau quá xa.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Chúng ta chỉ cần làm một chuyện thì đêm nay nhất định sẽ lấy được Hòa Thị Bích”.

Cả Khấu Trọng lẫn Bạt Phong Hàn cùng đồng thanh thốt lên: “Chuyện gì vậy?”.

Từ Tử Lăng ung dung đáp: “Chỉ cần chúng ta nắp lên lầu chuông lần nữa là đại công cáo thành rồi”.

Khấu Trọng gãi đầu hỏi: “Từ sư phó có thể nói rõ hơn một chút không?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nhìn ánh mắt chờ đợi của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, chậm rãi nói: “Vừa rồi trước khi cửa đồng điện mở ra, ta đã cảm thấy Hòa Thị Bích ở bên trong”.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều lấy làm ngạc nhiên. Giả như Từ Tử Lăng nói là “khi cửa đồng điện mở ra, gã cảm nhận được sự tồn tại của Hòa Thị Bích” vậy thì hết sức thuận lý thành chương, cũng giống như việc phải mở hộp ra mới thấy đồ bên trong vậy”.

Từ Tử Lăng vẫn ung dung nói tiếp: “Đó là trước khi Liễu Không vận công đẩy cửa ra chừng mười cái nháy mắt. Nếu ta đoán không sai, cho tới lúc đó Liễu Không vẫn đang tiến hành một loại công pháp thiền định nào đó với Hòa Thị Bích, nên ta mới không cảm ứng được, đến lúc y thu công, ta mới bắt đầu có cảm giác”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Chuyện đó thì liên quan gì đến việc trộm bảo vật của chúng ta chứ?”.

Bạt Phong Hàn hân hoan nói: “Đương nhiên là quan hệ rất lớn. Có phải Tử Lăng đã cảm nhận được Hòa Thị Bích có biến hóa dị dạng gì không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Chính là như vậy, thậm chí Liễu Không cũng không chịu đựng nổi, nên mới phải mở cửa xuất quan, tạm thời rời xa Hòa Thị Bích. Vương Thế Sung nói không sai, Hòa Thị Bích đúng là không ngừng biến hoá, nhưng chỉ có cao nhân thiền đạo hoặc người tu luyện tiên thiên chân khí đến cảnh giới nào đó mới có thể cảm nhận được dị lực bên trong nó mà thôi. Hai người đáng lẽ cũng có thể cảm nhận được, chỉ là khi đó cả hai

đều phân thần nghĩ đến chuyện khác, khoảng cách lại xa nên mới không phát giác ra đó thôi”.

Khấu Trọng bắt đầu tự tin trở lại, gật đầu thúc dục: “Mau nói ra kế hoạch của người đi!”.

Từ Tử Lăng nói: “Đầu tiên chúng ta giải thiết chuyện Hòa Thị Bích biến hóa không ngừng theo thiên tượng không phải là chuyện ba hoa khoác lác, nếu là như vậy, biến hóa của Hòa Thị Bích có lẽ cũng tuần hoàn theo một quy luật như thiên tượng vậy”.

Bạt Phong Hàn giật mình nói: “Tử Lăng có phải muốn nói Hòa Thị Bích đang càng lúc càng ảnh hưởng nhiều hơn đến những người trong thiên đạo, nên toàn thể hòa thượng đều phải rời xa đồng điện, chỉ có thể cảnh giới từ xa thôi đúng không?”.

Khấu Trọng nhăn trán nói: “Cả tòa thiền viện ấy chỉ có mỗi bình đài bằng đá trắng phía trước đồng điện là đèn đuốc sáng ngời, chỉ cần phái mấy hòa thượng nhãn lực tương đối cao một chút đứng chung quanh giám thị thì e là một con ruồi cũng khó bay lọt nữa, chúng ta làm sao nhập điện chứ?”.

Từ Tử Lăng nói: “Đây hoàn toàn là một canh bạc, ta đồ rằng Liễu Không vì bị ảnh hưởng của Hòa Thị Bích nên đã luyện công sai đường, buộc phải tịnh tu ở nơi kín đáo, nên cơ hội của chúng ta là rất lớn”.

Bạt Phong Hàn không hiểu hỏi: “Vậy còn tứ đại hộ pháp kim cương và hơn hai trăm hòa thượng võ công cao cường thì sao? Nhìn bọn họ bước đi chỉnh tề đều tăm tắp, nói không chừng còn biết cả mấy trò La Hán Đại Trận hay Kim Cương Đại Trận gì gì đó ấy chứ”.

Khấu Trọng vỗ đùi reo lên: “Ta hiểu rồi, chỉ cần dẫn dụ bọn họ tới trước đồng điện động thủ, bọn họ sẽ bị ảnh hưởng của Hòa Thị Bích, đánh hai ba chiêu là sẽ ôm đầu bỏ chạy cũng không chừng! Hà hà, thật hứng thú, có điều sau khi đắc thủ chúng ta làm sao mới đào tẩu được?”.

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Người đứng là nóng lòng quá nên mất khôn rồi, chỉ cần chúng ta lấy được Hòa Thị Bích trong tay, vậy khác gì có tấm bùa hộ mệnh để đối phó đám hòa thượng chứ. Nhưng cũng phải đợi đến lúc Hòa Thị Bích có ảnh hưởng nhiều nhất đến họ mới ra tay được, bản không nếu để lỡ mất thời cơ thì lại phải đợi tới lần tuần hoàn sau mất”.

Bạt Phong Hàn nói: “Hình như Tử Lăng khẳng định chúng ta sẽ không bị ảnh hưởng xấu từ Hòa Thị Bích như đám hòa thượng kia thì phải? Đây là đạo lý gì vậy?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp: “Chỉ đơn thuần là trực giác thôi, bởi vì Hòa Thị Bích chỉ làm ta có một cảm giác rất thân thiết, có điều vì chúng ta cũng không thể liệu được nó sẽ biến hóa tới mức nào, nên mới phải tới nấp ở nơi gần đó nhất, quan sát biến hoá, đợi đến lúc thích đáng nhất mới ra tay hành động. Hai người đã hiểu chưa?”.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều phần chấn tinh thần, toàn bộ cảm giác bất lực thất ý vừa rồi đều tan biến như mây khói.

Từ Tử Lăng mắt hổ sáng lên như điện, lạnh lùng nói: “Đi thôi!”.

Đoạn dẫn đầu phóng về Tịnh Niệm Thiền Viện một lần nữa.

- o O o -